

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „TECHREP NORWAY“ SKUNDO**

2021 m. sausio 29 d. Nr. S- 13 (7-214/2020)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš komisijos pirmininko Evaldo Raistensio, narių Editos Galiauskaitės, Rasos Stravinskaitės, Andriaus Veniaus, Vilmos Vildžiūnaitės (pranešėja), išnagrinėjo uždarosios akcinės bendrovės (toliau – UAB) „Techrep Norway“ (toliau – Pareiškėjas) 2020-12-14 skundą dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas, mokesčių administratorius) 2020-09-15 sprendimo Nr. 1A-173 (toliau – Muitinės departamento sprendimas, skundžiamas sprendimas). Muitinės departamento atstovas L.R. Komisijos posėdyje 2021-01-12 nuotoliniu būdu dalyvavo, Pareiškėjas (jo atstovas) nedalyvavo.

Komisija n u s t a t ė :

Pareiškėjas prašo Muitinės departamento sprendimą Nr. 1A-173 panaikinti.

Dėl skundžiamo sprendimo nepagrįstumo

Mokesčių administratorius nepagrįstai į importuotų prekių, deklaruotų elektroninėmis importo deklaracijomis (toliau – EID) Nr. 17LTVG2000IM111A90 (2017-12-22), Nr. 18LTKR1000IM00A290 (2018-01-19) ir Nr. 18LTKR1000IM0182E8 (2018-02-09), muitinę vertę įtraukė prekių transportavimo išlaidas, nes prekių transportavimo išlaidos jau buvo įskaitytos į sutartą pirkimo–pardavimo kainą. Vadovaudamasis Viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAI) 8 straipsniu bei remdamasis Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktika, aiškinant minėtos teisės normos nuostatas, Pareiškėjas teigia, kad mokesčių administratorius pažeidė viešojo administravimo principus, t. y. tiek Kauno teritorinės muitinės (toliau – Kauno TM) 2020-07-28 patikrinimo ataskaitoje Nr. 0KM320063M, tiek skundžiamame sprendime išdėstytos išvados nėra pagrįstos nei faktiniais, nei teisiniais argumentais.

Pareiškėjas paaiškina, kad pirmojo mokestinio patikrinimo metu buvo teikti rašytiniai įrodymai, jog prekių, deklaruotų EID Nr. 17LTVG2000IM111A90 (2017-12-22) bei 2018-02-09 Nr. 18LTKR1000IM0182E8, prekių vežimo, pakrovimo ir kitos išlaidos buvo įtrauktos į sutartą prekių kainą. Todėl, Pareiškėjo teigimu, jam nekilo pareiga papildomai deklaruoti bei pridėti šių išlaidų prie deklaruotų prekių muitinės vertės. Tai numatyta ir 2013-10-09 Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas (toliau – Sąjungos muitinės kodeksas), 71 straipsnyje, nustatančiame, jog nurodytos išlaidos yra pridedamos prie deklaruojamų prekių vertės tik tuo atveju, jeigu jos nėra įskaitytos į prekių kainą. Mokesčių administratoriui sprendžiant, kad prekių vežimo ir kitos išlaidos negalėjo būti įtrauktos į prekių kainą, nes jų vertė yra didesnė nei prekių vertė, nurodyta įsigijimo sąskaitose, jam (mokesčių administratoriui) teko pareiga nurodyti priežastis, lėmusias tokių išvadų priėmimą.

Dėl mokestinės permokos įskaitymo

Pareiškėjas nesutinka su skundžiamo sprendimo teiginiu, jog „<...> mokestinės permokos įskaitymas nėra ir negali būti šio ginčo objektu, nes tokį sprendimą vietos mokesčių administratorius priėmė ne skundžiamajoje ataskaitoje <...>“. Pareiškėjo vertinimu, mokestinės

prievolės įskaitymas nebūtų buvęs atliktas, jeigu Kauno TM nebūtų priėmusi patikrinimo ataskaitos.

Pareiškėjo nuomone, mokestinės prievolės įskaitymas buvo atliktas pažeidžiant teisės aktų reikalavimus. 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 110 straipsnio 1 dalyje įtvirtina, kad jeigu dėl atskiro mokesčio to mokesčio įstatymas nenustato kitaip, skundo, kilus mokestiniam ginčui, padavimas stabdo ginčijamų mokesčių, baudų ir delspinigių priverstinį išieškojimą, taip pat mokesčių mokėtojo turimos mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymą minėtosioms sumoms padengti (išskyrus atvejus, kai įskaitoma mokesčių mokėtojo prašymu), tačiau nėra kliūtis taikyti mokestinės prievolės užtikrinimo priemones, nurodytas šio įstatymo 95 straipsnyje, arba pagrindas jas naikinti.

Pareiškėjas daro išvadą, kad muitinei inicijavus pakartotinį patikrinimą, MAĮ 110 straipsnio 1 dalies pagrindu yra privalomai stabdomas mokėtinų sumų priverstinis išieškojimas, įskaitant mokesčių mokėtojo turimos mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymą minėtosioms sumoms padengti, išskyrus dvi išimtis: (1) taikomos mokestinės prievolės užtikrinimo priemonės; (2) įskaitoma mokesčių mokėtojo prašymu. Pareiškėjo teigimu, nei pirmoji, nei antroji sąlyga neegzistavo. Pareiškėjas nebuvo teikęs prašymo dėl turimos mokesčių permokos įskaitymo. Taip pat Kauno TM ataskaitoje nėra konstatuota, kad buvo taikytos mokestinės prievolės užtikrinimo priemonės. Skundžiamame sprendime nenurodyta jokių argumentų, kurie pateisintų įskaitymo veiksmų atlikimo teisėtumą.

Muitinės departamentas sprendimu patvirtino Kauno TM 2020-07-28 patikrinimo ataskaitą Nr. 0KM320063M, kuria nuspręsta Pareiškėjui įregistruoti 461 Eur muitą, 3 651 Eur pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM), 600 Eur delspinigius už laiku nesumokėtą PVM, taip pat skirti 10 proc. dydžio baudą – 410 Eur.

Kauno TM, atlikusi Pareiškėjo mokestinį patikrinimą, nustatė, kad Pareiškėjas, iš Norvegijos Karalystės importuodamas prekes – dažymo įrangą, keltuvažį, kompresorių, suvirinimo aparatą bei automobilio kėbulą, deklaruotas EID Nr. 17LTVG2000IM111A90 (2017-12-22), Nr. 18LTKR1000IM00A290 (2018-01-19) ir Nr. 18LTKR1000IM0182E8 (2018-02-09), pažeisdamas Sąjungos muitinės kodekso 71 straipsnio e punkto nuostatas, į šių prekių muitinę vertę neįtraukė transportavimo išlaidų, patirtų gabenant prekes iki jų įvežimo į Sąjungos muitų teritoriją vietos. Kauno TM, patikrinusi Pareiškėjo finansinę apskaitą, nusprendė, vadovaudamasi Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 2 dalimi, prekių muitinę vertę laikyti sandorio vertę, t. y. sumą, kuri buvo faktiškai sumokėta už pirmiau minėtas prekes, papildomai įtraukiant transportavimo išlaidas. Muitinės departamentas su Kauno TM išvadomis sutiko ir skundžiamame sprendime išdėstė savo poziciją.

Dėl prekių muitinės vertės taisyms

2015-11-24 Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) 2015/2447, kuriuo nustatomos išsamios tam tikrų Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas, nuostatų įgyvendinimo taisyklių (toliau – Sąjungos muitinės kodekso įgyvendinimo taisyklės) 140 straipsnis reglamentuoja, jog tada, kai muitinė turi pagrįstų abejonių dėl to, ar deklaruota sandorio vertė atspindi visą sumokėtą arba mokėtiną sumą, kaip nurodyta Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalyje, ji gali paprašyti, kad deklarantas pateiktų papildomos informacijos. Jei abejonių nepavyksta išsklaidyti, muitinė gali nuspręsti, kad prekių vertė negali būti nustatoma pagal Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalį.

Skundžiamame sprendime konstatuota, kad Pareiškėjo importuotų prekių muitinė vertė turėjo būti nustatyta įvertinus visus mokėjimus, atliktus už importuotas prekes, taip pat įskaitant ir transportavimo išlaidas, patirtas gabenant prekes iki jų įvežimo į Sąjungos muitų teritoriją vietos. Vadovaujantis Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalimi, skundžiamame sprendime konstatuota, jog prekių muitinė vertę suprantama ne kaip deklaruotoji, o kaip faktiškai sumokėta ar mokėtina suma už eksportui į Sąjungos muitų teritoriją parduodamas prekes.

Muitinės departamento teigimu, Pareiškėjas, nepaisant to, jog prieštarauja gabenimo išlaidų įtraukimui į muitinę vertę, neneigia, jog Kauno TM konstatuoti mokėjimai buvo atlikti būtent už ginčo prekes. Pareiškėjas nepateikia jokių įrodymų, kad minėtos sumos galimai

susijusios su kitų prekių įsigijimu. Muitinės departamento teigimu, laikytina, kad ginčo dėl šios aplinkybės nėra.

Skundžiamame sprendime pažymėta, jog aplinkybę, kad Pareiškėjo teiginiai dėl deklaruotos prekių muitinės vertės priimtimumo yra neteisingi, patvirtina ir tai, kad duomenų apie kitus mokėjimus, išskyrus tuos, kuriuos konstatavo Kauno TM, nebuvo nustatyta.

Pareiškėjas mokestinio patikrinimo metu pateikė prekių pardavėjo – Norvegijos Karalystės įmonės „Techrep Norway AS“ raštą (2018-12-21), kuriuo pažymima, jog prekių transportavimo išlaidos, sudarančios 125 030,59 Norvegijos kronų (toliau – NOK), buvo per klaidą įtrauktos į sąskaitą Nr. 100003 (2018-04-15), todėl 2018-11-09 gražintos Pareiškėjui. Muitinės departamentas konstatuoja, jog transportavimo išlaidos, nepriklausomai nuo to, kas jas patyrė bei apmokėjo, privalo būti įskaitytos į prekių muitinę vertę. Be to, prekių pardavėjas, teigdamas apie klaidą dėl transportavimo išlaidų įtraukimo į ginčo prekių kainą, nepaneigia to fakto, jog minėtos išlaidos faktiškai egzistavo, tokiu būdu, jas padengė pats prekių pardavėjas.

Skundžiamame sprendime nurodyta, kad tiek Pareiškėjo prieštaravimai dėl transportavimo išlaidų įskaitymo į sutartą prekių kainą, tiek ir pirmiau paminėtos sumos gražinimas, laikytini Pareiškėjo gynybine pozicija, siekiant išvengti papildomos mokestinės nepriemokos. Pareiškėjo argumentai, jog gabenimo išlaidos, kurios yra didesnės už deklaruotą prekių vertę, jau buvo įskaitytos į sutartą kainą, prieštarauja ne tik teisinei, bet ir matematinei logikai. Kauno TM detaliam išdėstė importo mokesčių apskaičiavimo teisinius bei faktinius pagrindus, o Pareiškėjas, išskyrus deklaratyvius teiginius dėl viešojo administravimo principų pažeidimo bei prieštaravimų įtraukti gabenimo išlaidas į muitinę vertę, jokių alternatyvių skaičiavimų nepateikė.

Dėl mokestinės permokos įskaitymo

Pareiškėjas, kaip vieną iš nesutikimo su Kauno TM ataskaita argumentų įvardija ir Kauno TM sprendimą įskaityti 461 Eur mokestinę permoką maito nepriemokai padengti.

Muitinės departamentas pažymi, kad mokestinės permokos įskaitymas nėra ir negali būti šio ginčo objektu, nes tokį sprendimą Kauno TM priėmė ne patikrinimo ataskaitoje, o nurodžiusi apie tai 2020-07-28 rašte Nr. (11.105/28)-1B-6663, kuriuo ir buvo išsiųsta ginčo ataskaita. Sąjungos muitinės kodekso 22 straipsnis numato teisę asmeniui kreiptis į muitinę su prašymu priimti sprendimą dėl muitų teisės aktų taikymo. Skundžiamame sprendime nurodyta, kad Pareiškėjas, nesutikdamas su muitinės įvykdytu permokos įskaitymu, turi teisę kreiptis į Kauno TM su prašymu priimti atitinkamą sprendimą.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Pareiškėjo skundas atmestinas, skundžiamas Muitinės departamento 2020-09-15 sprendimas Nr. 1A-173 tvirtintinas.

Mokestinis ginčas nagrinėjamoje byloje yra kilęs dėl mokesčių administratoriaus sprendimo, kuriuo Pareiškėjui nurodyta sumokėti 461 Eur maitą, 3 651 Eur PVM, 600 Eur PVM delspinigius ir 410 Eur maito bei PVM baudą.

Mokesčių administratorius nustatė, jog Pareiškėjas, pažeisdamas Sąjungos muitinės kodekso 71 straipsnio e punkto nuostatas, į importuotų prekių, deklaruotų EID Nr. 17LTVG2000IM111A90 (2017-12-22), Nr. 18LTKR1000IM00A290 (2018-01-19) ir Nr. 18LTKR1000IM0182E8 (2018-02-09) (toliau – ginčo importo deklaracijos), muitinę vertę neįtraukė prekių transportavimo išlaidų, patirtų gabenant prekes iki jų įvežimo į Sąjungos muitų teritoriją vietos. Mokesčių administratorius Pareiškėjo importuotų prekių, deklaruotų ginčo EID, muitinę vertę pripažino Pareiškėjo apskaitoje apskaitytas ir sumokėtas prekių bei patirtų transporto išlaidų vertes, perskaičiavo deklaruotų ginčo prekių muitinę vertę ir Pareiškėjui įregistravo aukščiau minėtą mokestinę prievolę.

Muitinės departamentas ginčijamame sprendime ir Kauno TM patikrinimo ataskaitoje išsamiai aprašė teisinį ir faktinį Pareiškėjui nurodytos sumokėti mokestinės prievolės apskaičiavimo pagrindą, o Pareiškėjas, teikdamas skundą Komisijai, nurodė konkrečius

nesutikimo su ginčijamu mokesčių administratoriaus sprendimu motyvus, apsprendžiančius šio mokestinio ginčo ribas. Todėl Komisija, sutikdama su mokesčių administratoriaus skundžiamame sprendime išdėstyta pozicija, faktinių aplinkybių teisiniu vertinimu bei jų kvalifikavimu, nemato pagrindo iš naujo išsamiai kartoti Muitinės departamento pateiktų argumentų ir plačiau šiame sprendime pasisako dėl Pareiškėjo 2020-12-14 skunde Komisijai akcentuotų nesutikimo su Muitinės departamento sprendimu argumentų.

Pareiškėjas nurodo, kad muitinei jau buvo pateikęs rašytinius įrodymus, jog prekių, deklaruotų ginčo importo deklaracijose, prekių vežimo, pakrovimo ir kitos išlaidos buvo įtrauktos į sutartą prekių kainą. Pareiškėjo teigimu, mokesčių administratorius privalėjo įrodyti savo teiginius, jog prekių vežimo ir kitos išlaidos negalėjo būti įtrauktos į prekių kainą, nes jų vertė yra didesnė nei prekių vertė, nurodyta įsigijimo sąskaitose. Taip pat, Pareiškėjo nuomone, mokesčių administratorius nepagrįstai iš Pareiškėjo turimos permokos įskaitė Kauno TM patikrinimo ataskaita įregistruotą 461 Eur muito mokestinę prievolę.

Įvertinusi bylos medžiagą bei atsižvelgdama į Pareiškėjo skundo argumentus, Komisija sprendžia, jog iš esmės ginčas kilęs dėl aplinkybių, ar mokesčių administratoriaus pagrįstai Pareiškėjo importuotų prekių, deklaruotų ginčo EID, muitine verte pripažino Pareiškėjo apskaitoje apskaitytas ir sumokėtas prekių bei patirtų transporto išlaidų vertes.

Dėl ginčo prekių muitinės vertės taisymo

Importuotų prekių muitinės vertės nustatymą reglamentuoja Sąjungos muitinės kodekso II antraštinės dalies 3 skyriaus „Prekių muitinė vertė“ nuostatos. Pagrindinis metodas importuojamų prekių muitinei vertei nustatyti yra sandorio vertės metodas. Pagal Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalį prekių muitinės vertės pagrindas visų pirma yra sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, kuri prireikus patikslinama. Sąjungos muitinės kodekso 71 straipsnio 1 dalies e) papunktyje nurodyta, kad nustatant muitinę vertę pagal 70 straipsnį prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos už importuojamas prekes kainos pridedama (be kitų): toliau nurodytos išlaidos, patirtos prekes gabenant iki jų įvežimo į Sąjungos muitų teritoriją vietos: i) importuojamų prekių draudimo ir vežimo išlaidos ir ii) su importuojamų prekių vežimu susijusios krovimo ir tvarkymo išlaidos. Sąjungos muitinės kodekso įgyvendinimo taisyklių 140 straipsnis nustato, jog tada, kai muitinė turi pagrįstų abejonų dėl to, ar deklaruota sandorio vertė atspindi visą sumokėtą arba mokėtiną sumą, kaip nurodyta Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalyje, ji gali paprašyti, kad deklarantas pateiktų papildomos informacijos. Muitinės departamento direktoriaus 2004-04-28 įsakymu Nr. 1B-431 „Dėl importuojamų prekių muitinio įvertinimo kontrolės taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Importuojamų prekių muitinio įvertinimo kontrolės taisyklių (toliau – Taisyklės) 20 punkte išdėstytas sąrašas dokumentų, privalomų pateikti muitinei deklaruojamų prekių muitinei vertei pagrįsti. Taisyklių 22 punkte nurodoma, kad tuo atveju, kai deklaruojama prekių vertė nustatyta taikant sandorio vertės metodą, muitinės pareigūnas, atlikdamas muitinės deklaracijos ir kartu pateiktų dokumentų tikrinimą, tikrina, be kitų aspektų, ar muitiniam informinimui deklaruotai sandorio vertei pagrįsti pateikti dokumentai ir jų duomenys yra teisingi, išsamūs, neprieštarauja vieni kitiems, yra patikimi ir nekelia įtarimo dėl jų klastojimo (22.1. p.); ar išsamiai ir vienareikšmiškai aprašytos deklaruojamos prekės, ar pagal aprašymą pakanka duomenų jas vienareikšmiškai identifikuoti ir ar aprašyme nurodytas komercinis prekių pavadinimas (jeigu jis yra nurodytas pridedamuose dokumentuose), ar prekių klasifikavimas nekelia abejonų (22.2. p.); ar deklaruojama prekių muitinė vertė artima kitų importuotojų deklaruotoms tapačių arba panašių prekių sandorio vertėms, sukauptoms PREMI IS (22.3. p.); ar kartu su muitinės deklaracija pateiktose sąskaitose faktūrose ir (arba) sutartyse nėra prieštaringos informacijos ir ar šie dokumentai atitinka nustatytus reikalavimus (22.4. p.) ir t. t.

Kaip matyti iš aukščiau išdėstyto teisinio reglamentavimo, importuotų prekių muitinė vertė nustatoma įvertinus visus mokėjimus, atliktus už importuotas ginčo prekes, taip pat įskaitant ir transportavimo išlaidas, patirtas gabenant prekes iki jų įvežimo į Sąjungos muitų teritoriją vietos, o muitinei privalu pateikti visus dokumentus deklaruojamai prekių muitinei vertei pagrįsti ir nėra numatyta išimčių, kas faktiškai patyrė ar apmokėjo transporto išlaidas. Atsižvelgiant į tai,

skundžiamame sprendime pagrįstai nurodyta, kad transportavimo išlaidos, nepriklausomai nuo to, kas jas patyrė bei apmokėjo (pirkėjas ar pardavėjas), privalo būti įskaitytos į prekių muitinę vertę. Pažymėtina ir tai, kad prekių pardavėjas (Norvegijos Karalystės įmonė „Techrep Norway AS“) 2018-12-21 rašte, kurį Pareiškėjas pateikė Kauno TM, teigdamas apie klaidą dėl transportavimo išlaidų (125 030,59 NOK) įtraukimo į ginčo prekių kainą, nepaneigė fakto, jog minėtos išlaidos faktiškai egzistavo ir tokiu būdu jas padengė pats prekių pardavėjas.

Pareiškėjas be skunde nurodytų deklaratyvių nesutikimo teiginių dėl patirtų transportavimo išlaidų įskaitymo į importuotų ginčo prekių muitinę vertę, kurias Kauno TM nustatė Pareiškėjo mokesčio patikrinimo metu pagal Pareiškėjo buhalterinius dokumentus (detales Kauno TM patikrinimo ataskaitos p. 4–5.), Komisijai (kaip ir Muitinės departamentui) neneigė, jog šie mokėjimai buvo atlikti būtent už ginčo prekes, t. y. nepateikė jokių objektyvių įrodymų (prieštaravimų), kad mokesčių administratoriaus nustatytos sumos galimai susijusios su kitų prekių įsigijimu arba šios išlaidų sumos laikytinos į muitinę vertę neįskaitytais elementais, išvardintais Sąjungos muitinės kodekso 72 straipsnyje. Pareiškėjui nepateikus konkrečių įrodymų ir / ar apskaičiavimų, Komisija šiuo klausimu negali pasisakyti bei įvertinti Pareiškėjo deklaratyvių teiginių, jog patirtos transporto išlaidos nepagrįstai įskaitytos į ginčo prekių muitinę vertę. Atsižvelgdama į tai ir įvertinusi Kauno TM patikrinimo ataskaitoje nurodytas nustatytas aplinkybes, Komisija šiuo aspektu neturi pagrindo nesutikti su mokesčių administratoriaus padarytomis išvadomis, jog Pareiškėjo importuotų ginčo prekių, deklaruotų ginčo EID, muitinę vertę laikytinos Pareiškėjo buhalterinėje apskaitoje apskaitytos ir sumokėtos prekių bei patirtų transporto išlaidų vertės. Nors Pareiškėjas Komisijai nurodė, kad pirmojo mokesčio patikrinimo metu teikė rašytinius įrodymus, jog prekių, deklaruotų EID Nr. 17LTVG2000IM11A90 (2017-12-22) bei 2018-02-09 Nr. 18LTKR1000IM0182E8, prekių transportavimo išlaidos buvo įtrauktos į sutartą prekių kainą, tačiau skunde Komisijai nenurodė, kokie konkretūs įrodymai buvo teikti. Dėl Pareiškėjo vietos mokesčių administratoriui pateiktame ginčo prekių pardavėjo 2018-12-21 rašte išdėstytos pozicijos Komisija jau pasisakė aukščiau.

Nagrinėjama atveju taip pat pritariama mokesčių administratoriaus išvadai, jog Pareiškėjo argumentai, kad gabenimo išlaidos jau buvo įskaitytos į sutartą kainą, prieštarauja ne tik teisinei, bet ir matematinei logikai. Iš Kauno TM patikrinimo ataskaitos 2 priede pateiktų duomenų matyti, kad transportavimo išlaidos yra didesnės už deklaruotą prekių vertę, pavyzdžiui, Pareiškėjo importuotos prekės – naudotas rotacinis, daugiavelenis oro kompresorius RLR40 AM6 serijos Nr. WCF250071 deklaruota muitinė vertė 14 900 NOK, o transportavimo išlaidos sudaro 28 848,43 NOK. Taigi didesnė suma niekaip negalėjo būti įtraukta į mažesnę sumą.

Komisija nesutinka su Pareiškėjo pozicija, jog tiek Muitinės departamentas, tiek Kauno TM pažeidė VAI 8 straipsnio 1 dalies reikalavimus, nes jų sprendimų išvados nėra pagrįstos nei faktiniais, nei teisiniais argumentais. Iš ginčijamo Muitinės departamento sprendimo bei Kauno TM patikrinimo ataskaitos turinio matyti, kad juose yra nurodytas tiek teisinis (įvardintos ginčo teisinius santykius reglamentuojančios teisės normos), tiek faktinis (įvertintos importuotų ginčo prekių Pareiškėjo patirtos transportavimo išlaidos) sprendimų priėmimo pagrindai. Pareiškėjas, išskyrus deklaratyvius teiginius dėl viešojo administravimo principų pažeidimo bei prieštaravimų įtraukti gabenimo išlaidas į muitinę vertę, jokių alternatyvių skaičiavimų nepateikė. Nurodytina, jog paties Pareiškėjo diskrecijos teisė yra pasirinkti priemonės, kuriomis jis įrodinė savo nesutikimą su mokesčių administratoriaus apskaičiuotomis mokesčio ir su juo susijusiomis sumomis (MAI 67 straipsnio 2 dalis). Vien ta aplinkybė, jog Pareiškėjo atžvilgiu priimtas jam nepalankus sprendimas, negali paneigti mokesčių administratoriaus surinktų mokesčių byloje esančių įrodymų ir jų pagrindų padarytų išvadų bei apskaičiuotos mokesčių prievolės. Tai, kad Pareiškėjas nesutinka tiek su teisiniu, tiek su faktiniu ginčo sprendimo priėmimo pagrindais, nereiškia, jog pats sprendimas neatitinka VAI 8 straipsnio 1 dalies nuostatų.

Dėl mokesčių permokos įskaitymo

Komisija sutinka su Muitinės departamento išvada, jog Kauno TM 2020-07-28 patikrinimo ataskaita Nr. 0KM320063M Pareiškėjui įregistruotos 461 Eur muito mokesčių prievolės įskaitymo iš Pareiškėjo permokos klausimas nėra nagrinėjamo ginčo dalykas. Šioje

byloje nagrinėjamas klausimas dėl minėta Kauno TM patikrinimo ataskaita Pareiškėjui įregistruotos 461 Eur maito mokestinės prievolės apskaičiavimo pagrįstumo klausimas, o ne šios sumos įskaitymo iš permokos klausimas. Pareiškėjui jau skundžiamame sprendime paaiškinta, jog sprendimą įskaityti maito mokestinę prievolę Kauno TM priėmė ne patikrinimo ataskaitoje, o nurodžiusi apie tai 2020-07-28 rašte Nr. (11.105/28)-1B-6663. Atsižvelgdama į šias aplinkybes, Komisija Pareiškėjo skundo argumentų dėl ginčo maito mokestinės prievolės įskaitymo nevertins ir dėl jų nepasisakys. Pareiškėjui tik paaiškintina, kad MAĮ 14 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog šio įstatymo 13 straipsnio 23 punkte nurodyti *muitai* ir su jais susijusios sumos pagal šį įstatymą administruojami tiek, kiek šio įstatymo nuostatos neprieštarauja Europos Sąjungos muitų teisės aktams. Sąjungos muitinės kodekso 45 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad skundo pateikimas nesustabdo apskūsto sprendimo vykdymo. Vadinasi, sprendžiant dėl muitinės sprendimu apskaičiuoto *muito* įskaitymo iš mokesčių mokėtojų turimos permokos MAĮ teisės normos dėl turimos mokesčio permokos įskaitymo ginčijamoms sumoms padengti sustabdymo netaikomos.

Atsižvelgdama į visas aukščiau nurodytas aplinkybes, Komisija konstatuoja, kad Muitinės departamentas priėmė teisėtą ir pagrįstą sprendimą, todėl jį naikinti Pareiškėjo skunde nurodytais argumentais nėra pagrindo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a :

Patvirtinti Maitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2020-09-15 sprendimą Nr. 1A-173.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskūsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskūsti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkas	Evaldas Raistenskis
Komisijos narė	Edita Galiauskaitė
Komisijos narė	Rasa Stravinskaitė
Komisijos narys	Andrius Venius
Komisijos narė	Vilma Vildžiūnaitė